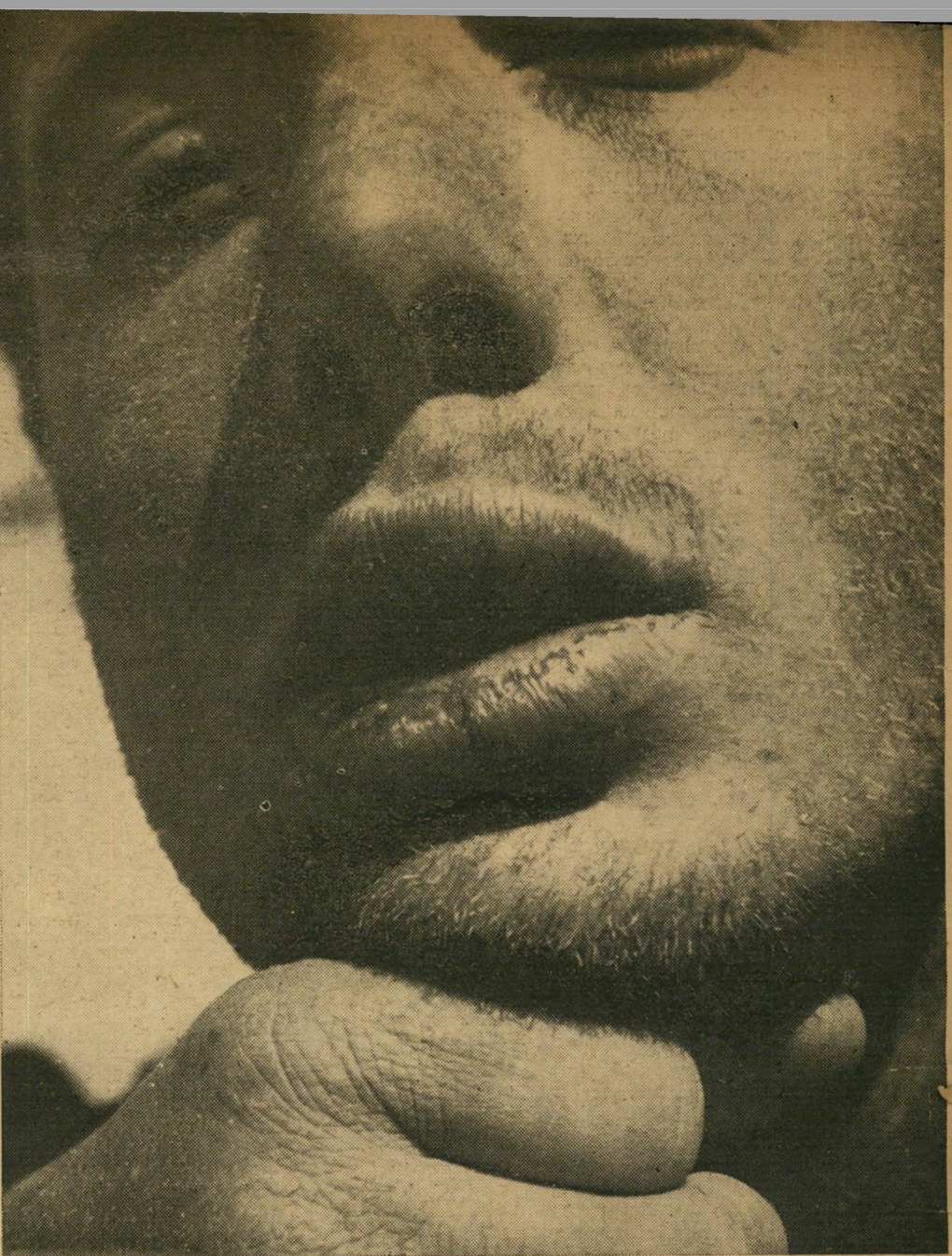

אנו

המדינה

"אנו מנתקים את הקשר," אמר בנץ לאנשים שליוו אותו במכונית עד היחורה ואשר עמדו לחזור צפונה. ל"באר-שבע. "אנו רק מקווים שלא תספידו אותנו."

מאת שלום כהן צילם דוד רובינגר ואנני רובינגר

(כל הזכויות שמורות — העתקה בכל צורה שהיא בארץ ובח"ל, בלי רשות המערכת, אסורה בהחלט)

יום שבת — ראשון למסע מכונית המשא נעצרת בתוך ענן אבק סמיך. היא אינה יכולה להת-
11.40

קדם הלאה — הדרך קשה מדי. משמאלנו, לצד הדרך, עומד בניין אבנים חרבי, שריד של יישוב נבטי שתושביו נעלמו תחת גלי הכיבוש המושלמי. כאן נרד ונחכה לגמלים. כולנו קופצים מן המכונית, עוזרים לפרוק את המשא: מיכלי המים הגדולים לצד אחד, מצרכי המזון המשותפים בפניה, החפצים הי אישיים, המקלעים והנשק האישי בערמות קטנות על פני כל השטח. אני בוחר לי מקום בצל אחד הקירות, מרכז שם את חפצי וחפצי דוד ואנני. שאר המשתתפים מתארגנים קבוצות קבוצות — מתלוצצים, מתווכחים או שוכבים על החול החם.
12.02 — המכונית שהביאה אותנו חוזרת לבאר-שבע. "אנו מנתקים את הקשר אחכם," אמר בנץ בתנועה פאטית כאילו עמד על קרשי הבימה, "אנו רק מקווים שלא תספידו אותנו..."

"זאת הודמנות אחרונה," צועק משהו. "כל הרוצה לחזור בל יתבייש." איש, כמוכן, לא פוצה פה. כולם יודעים כי לפניה מסע קשה ומסוכן — אך לא לשם טיול תענוגות באו הנה.

המכונית מסתובבת בעיגול גדול, צמיגיה בוחשים את האבק הרך לענן לבן מחניק, המתרומם בעצליים בשמי התכלת. רעש המכונית הולך ונחלש, הענן מתרחק עד שנעלם באופק, שריד אחרון של העולם הממוכן.
14.00 — יחד עם עמוס ועוד שניים — אדם, חבר קיבוץ עין-גטיף, לשעבר סטודנט לחקלאות, פצוע ראש ממלחמת העצמאות וחנוך, סטודנט הפקולטה לחקלאות ברח"ת בות — יצאנו לסייר בחורבות העיר הנבטית, על פיסגת הגבעה התלולה החולשת על הדרך צפונה. שאר האנשים יצאו למעין של מים מתוקים, מרחק כמה קילומטרים מכאן. החורבות, שחלקים מהן נשתמרו היטב, עדיין מראות סימנים של יישוב עירוני גדול. במקום הגבוה ביותר ניכרות חורבות מבצר גדול, על חומותיו, מדרגותיו ומגדלי הש"מירה שלו. בקצה ה"שני גילינו שרידי

